

DESCOBRIR LA COMARCA

Imatge d'una de les zones d'oci del Parc de la Torre d'en Guiu del Catllar, un dels racons més vius del municipi que acull un gran moviment de veïns i propostes culturals. FOTO: PERE FERRÉ

Escenari de l'esperit del Catllar

El parc de la Torre d'en Guiu resulta un dels principals indrets d'activitat sociocultural del Catllar, des que a partir del 2005 va viure una remodelació centrada en les necessitats dels seus veïns

REDACCIÓ

El parc municipal o zona lúdica de la Torre d'en Guiu, un dels espais socioculturals més actius del Catllar, està situat a la vessant nord del municipi, just al costat del riu Gaià. Pren el nom de l'antiga torre de defensa de planta circular pertanyent a la línia defensiva del Gaià, al segle XI. Construcció actualment desapareguda, però, per analogia, de semblants característiques que les existents a la Riera de Gaià (torre de l'Abella), a Tarragona (Sant Simplicí) i Ardenya (l'Alzineta).

Aquesta és una zona lúdica de 13.603 m² de superfície, amb un parc o zona arbrada de pins a l'ombra i refugi en què l'Ajuntament organitza àpats populars i serveix per a l'esbarjo de la mainada i dels més grans: jocs infantils, bancs i altre mobiliari urbà on hi ha instal·lats jocs per als infants. També hi ha instal·lada una taula de tennis exterior, al costat de les piscines d'ús públic, a més de servei de bar i restaurant.

L'Ajuntament va adquirir la zona lúdica de la Torre d'en Guiu l'any 1998, fins aleshores de titularitat privada i destinada a l'activitat de càmping. L'objectiu era adequar-la i destinar-la a zona esportiva i d'esbarjo de la població, atenent a la idoneïtat del seu emplaçament—annex al nucli urbà i amb facilitat d'ac-

La piscina municipal és un dels atractius de l'estiu. FOTO: PERE FERRÉ

cés tant a peu com per al trànsit rodat—i a l'existència d'unes instal·lacions que només requerien modificacions i reformes puntuals per a la seva adequació a les necessitats de la població.

El 2004 es va aprovar definitivament el projecte de remodelació de la Torre d'en Guiu. Les obres d'execució de les instal·lacions, tal com les coneixem avui en dia, van concloure el 2005 i les instal·lacions van ser inaugurades el 27 d'agost en els actes de la festa major. El 2006 es van estrenar les dues pis-

Va obtenir el premi d'espais exteriors a la biennial del Col·legi d'Arquitectes

Imatge de la pista de ball i l'escenari per a concerts i actuacions. FOTO: PERE FERRÉ

tes de tennis, el ferm de les quals serà millorat en breu.

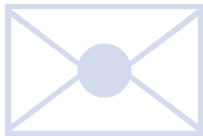
El 2011 aquest projecte va obtenir el premi en la biennial d'arquitectura 'Alejandro de la Sota' del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya (COAC), en categoria 'espais exteriors', pel seu alt nivell de qualitat arquitectònica.

L'11 de setembre de 2013 va tenir lloc l'acte oficial d'inauguració del monument commemoratiu dels fets de l'onze de setembre de 1714, obra de Martí Comas Torres i Adolfo Domingo Ruiz.

Com a elements més destacats hi ha les piscines municipals, la pista de ball amb escenari construït i llotges per a les principals actuacions lúdiques de la festa major.

Fitxa tècnica:

Parc de la Torre d'en Guiu
A tocar del nucli urbà del Catllar
Accés al trànsit des de la carretera de la Riera de Gaià (T-203) i des del nucli urbà (camí de la Font)
Ajuntament: 977 65 31 01
www.elcatllar.cat

LA VOZ DEL LECTOR cartes@diaridetarragona.com Sólo se abrirán los mensajes de correo electrónico que lleguen en formato texto

Las cartas deben tener una extensión máxima de 15 líneas, estar identificadas con el DNI, teléfono y dirección del remitente. El Diari se reserva el derecho de publicación y de resumir el contenido de las cartas. Diari no mantine correspondencia ni comentarios sobre las cartas.

Gracias por vuestra profesionalidad

■ Quiero expresar mi más sincero y profundo agradecimiento a los equipos de bomberos y demás colaboradores que estos días han estado luchando contra el incendio desatado en La Pobla de Montornés. Como vecinos de Mas Gatell, hemos podido seguir de muy cerca todo el dispositivo por tierra y aire de estos profesionales que sin duda arriesgan mucho por el bien de los demás. Durante dos días helicópteros e hidroaviones han estado sobrevolando la montaña que nos separa de La Pobla, luchando contra unas llamas que parecían querer engullir todo el bosque. Igualmente, los equipos de tierra han trabajado día y noche controlando la expansión del fuego. Incluso hoy, cuando parece que todo está en calma y bajo control, podemos ver un helicóptero inspeccionando la zona arrasada, imagino para asegurarse que no quedan focos que el viento pudiera avivar.

Por ello, agradezco que se me permita desde un medio público darles las gracias a todos y cada uno de ellos por su dedicación y gran profesionalidad

Margarita Caballero
(Mas Gatell)

El portal de Jesús

■ En benefici del lector interessat en el tema, vull aclarir un parell d'imprecisions que apareixen en sengles frases entre cometes, que em són adscrites, al reportatge sobre 'Els vestigis dels portals medievals', de Cristina Valls, publicat al *Diari* el diumenge 7 d'agost. D'entrada, cal dir que de la muralla medieval de Reus només se'n conserven visibles les restes que hi ha *in situ* al raval del Pallol, però que no és impossible que n'hagin quedat paraments fins a una alçada superior, ocultes o emmascarades rere d'alguna de les cases més antigues del tomb de ravals. Res, és clar, de semblant als llenços més

LA CARTA DEL DÍA

Fiesta para todos, incluidos los barrios

■ Soy un padre de familia que está siendo testigo de cómo crece esta ciudad y de los cambios que se están produciendo en ella.

Pongo como ejemplo la fiesta mayor de Sant Magí que se celebrará próximamente, aunque sería aplicable también para la fiesta de Santa Tecla.

Todos hemos vivido lo que ocurre en estas fechas donde se colapsa la ciudad e ir con la familia se convierte en una gincana urbana que se acentúa si no vives en la parte central de la ciudad donde se concentra la mayoría de los actos de la fiesta con los problemas de movilidad que conlleva el desplazarse. Sería conveniente diversificar estos actos por toda la ciudad con dos

objetivos evidentes. Primero evitaríamos el colapso del centro, incentivando la actividad económica de otras zonas de la ciudad y, bajo mi criterio mucho más importante, evitaríamos la fractura social ya que estas fiestas con la configuración actual dificultan que los tarraconenses de los barrios periféricos la sientan como suya.

Por lo tanto pido encarecidamente a los responsables de la ciudad que en futuras ediciones hagan unas fiestas para todos, incluidos los barrios.

Antonio López Quintana
(Tarragona)

CON OTROS OJOS

Envíe sus fotos denuncia, imágenes curiosas o postales a digital@diaridetarragona.com. Las publicaremos en esta sección y en www.diaridetarragona.com

Pasarela movediza

No son las arenas de la playa de Vilafortuny las que son movedizas. Lo es esta pasarela de acceso. Con tanta fuerza que hasta se ha roto, con lo que su razón de ser deja de ser efectiva. Hasta que, claro está, se repare el desperfecto.

FOTO: MANUEL ACASUSO

o menys originals i vistents a la Selva, a Cambrils, a Constantí i en altres ciutats i viles del Camp i de la Conca.

Pel que fa al portal de Jesús, val a dir que fou obert al començament del segle XVI al final del carrer homònim (no del «rajal de Jesús») i que l'any 1617 s'hi instal·là una capella, després desapareguda. La capelleta que hi ha a la façana de la casa número 2

del raval de Jesús (és a dir, a l'altra banda del raval i fent cantonada amb el carrer del Vent) només és una mena de recordatori desplaçat, molt més recent, que –evidentment– no indica que el portal hagués estat «allà». El portal de Jesús era situat, aproximadament, entre l'actual cal Munné i l'actual farmàcia Ferrús, al subsòl de la qual –explorat arqueològicament fa uns quants anys–

s'hi localitzaren restes atribuïbles a un dels seus costats. Les capelletes que encara hi ha als carrers de Santa Anna i Baix de Sant Joan, també relacionables amb sengles portals (l'un d'època moderna i l'altre medieval), són situades a la banda diguem-ne correcta del raval. Al solar en què hi hagué el col·legi Sagrat Cor, a la cantonada entre el carrer de la Font i el raval de Robus-

ter, també s'hi van localitzar restes soterrades corresponents al portal de la Font.

Jaume Massó Carballido
(Reus)

Societat buida

■ Feia temps que volia fer un escrit per expressar una sensació que estic palpant aquests últims anys sobre el futur de la societat actual que ens ha tocat viure, és el tipus de sensació que et fa notar que hi ha alguna cosa que com a societat «avançada» que som, no fem bé.

És cert, o això diuen els experts, que les noves generacions surten més preparades acadèmicament parlant, aquest fet s'hauria d'associar necessàriament a un avenç pel que fa a la societat, així es podria arribar a dir que cada cop la col·lectivitat, en general, és més intel·ligent. Fins i tot podríem dir que el fet de ser cada cop més intel·ligents seria el curs natural i desitjable de qualsevol societat actual.

Ara bé, no ens enganyem, aquest aspecte d'avenç social no es correspon en altres àmbits molt més bàsics de la vida quotidiana, com per exemple el comportament. I és aquí on em fa la sensació que estem creant una societat buida. Una societat que ha retrocedit en actes purament humans, de sentit comú, de respecte envers els altres... Sí, és cert, cada cop hi haurà més experts en enginyeria mecànica o biotecnologia, però estem tot el dia mirant al telèfon mòbil i ja no sabem de quin color té els ulls la persona que ens acabem de creuar o anem amb transport públic i ja no som capaços d'aixecarnos perquè sigui una persona gran, o mentre conduïm veiem un conductor que no posa l'indicador de direcció i ja l'estem insultant. Si, repeteixo, està molt bé saber el teorema de Huygens o la llei de Kirchhoff, però jo em pregunto quan hem deixat d'aprendre a ser senzillament humans.

Benjamí Ràfols Pitarque
(Altafulla)

A PIE DE PÁGINA

Cumpleaños infeliz

MANUEL ALCÁNTARA
Periodista

Japón conmemoró hace dos días el 71 aniversario del primer bombardeo atómico de este planeta, que sólo es pequeño si se le compara con los que componen millones de galaxias, algunas de las cuales pueden contemplarse en las noches de verano, si no se están contem-

plando en la tele las Olimpiadas. Fue un 6 de agosto de 1945 y ahí empezó la historia. Hasta entonces, los transitorios pobladores de este mundo tenían que acercarse para disminuir su número. Primero fue la piedra, luego la honda, después el fusil y el cañón, pero el verdadero progreso del arte de matar empezó en Hiroshima y se reanudó en Nagasaki. Después todo fue asesinar y cantar responsos. A su desa-

rollo le llamamos 'progreso bélico', que ciertamente es inconcebible. Aquellas bombas que cayeron del cielo se han quedado antiguas y ahora son mucho más eficaces. Einstein le escribió una carta a Bertrand Russell diciéndole que por primera vez el planeta Tierra podía ser destruido por su habitantes, pero nadie escarmienta en cabeza ajena si antes no ha sido decapitado.

Decía José Saramago que el ser humano es «un animal inconsolable», pero también pudo afirmar que es un animal incorregible. Aquellas matanzas

y las que se perpetúan cada día, se rememoran en los aniversarios durante un minuto de silencio.

Hay ofrendas florales y farolillos de luz en el agua en honor de los que adquirieron prematuramente la condición de antepasados, pero la vida está hecha para los supervivientes. Representantes de 91 países se reunieron en el Parque de la Paz de aquella ciudad

que fue arrasada de los mapas, pero no de la memoria. Quizá no les importe demasiado a los

*Aquellas ciudades
fueron arrasadas
de los mapas pero
no de la memoria*

muertos haber caído en una gran batalla o a consecuencia de una bala perdida el día en que unos señores firmaron la paz. Ellos no están para conmemoraciones. Su ventaja es que no tienen que disculpar su ausencia. Ya se les ha olvidado todo: incluso mentir.